

- Vi må aldrig glemme det, der har gjort ondt

Tv-vært. Store dele af Peter Ingemanns barndom var kaotisk og ensom. Særligt hans far sørgede for de bizarre oplevelser. Alligevel har han aldrig drømt om en anden start på livet. Den har gjort ham til den, han er - åben, nysgerrig og bevidst om, hvor vigtigt det er at lære af historien. Mød den populære tv-vært, der er aktuell i en ny sæson af "Nybyggerne" på TV2

Det er efterhånden mange år siden, men Peter Ingemann husker stadig episoderne.

Hans forældre var lige kommet igennem en lang og opslidende skilsmisse, da hans far begyndte at få nye kærester på besøg. En dag kom to af dem op at slås, da de overlappede hinanden i døren. Og så måtte Preben Rasmussen - Peter Ingemanns far - skille dem ad med en politiknippel.

En efterårsdag i 1988 var det langt mere alvorligt. I sin brandert kørte Peter Ingemanns far galt i sin Volvo, som satte sig fast på togskinnerne i den lille jyske by Ry, hvor de boede. Toget ramte bilen med 100 km/t. Heldigvis slap Preben Rasmussen, som nåede ud af bilen i tide, og passagererne uskadt. Men regningen på 1,2 millioner kroner for oprydningen, 60 dage i spjældet og frakendelsen af kørekortet i to år gjorde ondt.

Og så var der den dag, Peter Ingemann pludselig fik travlt med at gemme sig med sin far. Dengang forstod han ikke, hvorfor han skulle være musestille, mens de gemte sig under spisebordet på den store lystgård, der var deres hjem. Det var først senere, at det gik op for ham, de havde gemt sig for stævningsmanden.

Det lyder måske som scener fra en dårlig film, som Peter Ingemann formulerer det. Men den er god nok. Alle tre scener er fra det virkelige liv. Mere præcist fra Peter Ingemanns barndom, hvor han voksede op med en far, der var hans bedste ven, men som i sine værste perioder "drak vodka med skummetmælk", opførte sig "fuldstændig sindsygt" og var en "direkte satan".

Alligevel har den populære tv-vært aldrig brugt krudt på at drømme sig til en anden barndom. Han er glad for det meste af det, han fik med sig. Selv oplevelsen med at gemme sig under bordet med sin far. Den har - som så mange andre af oplevelserne fra barndommen - været med til at forme den mand, 44-årige Peter Ingemann er i dag. Både på og uden for skærmen.

- Hvordan kan man være glad for at have gemt sig for stævningsmanden med sin far?

- Jeg er glad for erfaringen. Det var ikke sjovt. Det vil jeg gerne understrege. Men det har givet mig flere ting med videre i livet: Du skal kæmpe for at få succes. Alting foregår ikke i medvind. Og så plejer jeg at sige, at man aldrig må glemme de ting, der har gjort ondt. Man skal bruge det til at tage action. Som en slags ammunition til at gøre noget, så det, der gjorde ondt, ikke sker igen.

- Du har engang sagt, at din succes bunder i alt det lort, du oplevede som barn. Hvad mener du med det?

- Det er en menneskelig forsvarsmekani-

nisme at sige, at man ikke fortryder noget. Men jeg har spekuleret på det flere gange, og jeg føler stadig ikke, at jeg gerne ville have været min barndom foruden. Den har lært mig ikke at tage tingene tungere, end de er. Så kan man selvfølgelig spørge, om jeg vil udsætte min døtre for det samme, som min far udsatte mig og min søster for. Det vil jeg ikke.

Et eftertænksomt blik sætter sig i øjnene på den milde tv-vært. Han finder en sammenligning frem.

- Jeg ser tilbage på min barndom som et stort kursusforløb, hvor der var nogle seminarer, jeg godt kunne have været foruden.

Drømte om at blive krigskorrespondent
Peter Ingemann dukker op i receptionen på Hotel Ry et par minutter før vores aftale. Han har en let dynejakke, cowboybukser og et par sporty sko på. En praktisk og pæn far i fyrrenerne-uniform, som mange danskere for har set ham i på tv. Lige fra "Hammerslag" på DR til "Størst" på TV2. Men det er langt fra sådan, han normalt går klædt, når han er hjemme i den østjyske stationsby Ry, viser det sig senere.

Det er den 44-årige tv-vært, der har valgt mødestedet. Han har tidligere haft journalister på besøg i privaten til interviews, men det er slut nu.

- Det er svært at sige nej til, at medierne må komme på besøg hos mig, når mit arbejde går ud på at banke på og kigge ind i folks hjem. Men jeg er ikke den eneste, der bestemmer. Min kone og min to børn har ikke lyst til at deltage i fars medicirkus, siger Peter Ingemann, da han har bestilt en pariserbøf på hotellets tilstødende café - med to rå æggeblommer ligesom sidste gang, han var her.

For nylig kom han hjem fra Bangkok, hvor han og et filmhold optog et afsnit til en ny sæson af det populære TV2-program "Størst". Om et par dage stikker han af sted igen. Denne gang til Berlin for at få "den største historie fra det 20. århundrede" i kassen til serien. Og på onsdag er han endnu engang vært, når der er premiere på en ny sæson af "Nybyggerne" på TV2.

- Jeg elsker mursten og mennesker. Jeg voksede op med en far, der var entreprenør og ejendomsrådgiver. Og så kan jeg godt lide at komme tæt på mennesker, uanset om det er i Kvickly i Ry eller på en rejse ude i verden.

- Hvad er din drivkraft?

- Jeg ender med at kede mig, hvis ikke jeg lærer de folk, jeg står over for, at kende. Det er et ægte ønske, jeg har. Det bliver sjovere

og mere udfordrende med interaktioner. Jeg ved godt, at alle tv-værter siger det, men jeg er den person, jeg er på skærmen.

En kort tænkepause hen over pariserbøffen.

- Måske bander jeg ikke helt så meget på tv, som jeg normalt gør. Ellers er jeg sgu bare Peter på skærmen, lyder det fra manden, som hele tv-danmark for alvor lærte at kende, da han blev valgt som den nye vært på "Hammerslag" i 2004.

Dengang var han 31 år og havde aldrig overvejet, at han skulle ende der. Det var

Lige nu arbejder Peter Ingemann på optagelserne til en ny sæson af "Størst" på TV2. På onsdag er han vært på en ny sæson af "Nybyggerne" på samme kanal.

hans chef, der en dag ringede til ham og fortalte, at han havde indstillet ham til en casting til vært-tjansen. Peter Ingemann tabte næsten røret, gik ud til sit amerikanerkoleskab og bælledede en Guld Tuborg. 14 dage senere fik han beskeden om, at han havde fået jobbet.

Peter Ingemann Rasmussen

Født 1. februar 1973 og opvokset i Ry med sin far, mor og storesøster.

Arbejdede i en periode som pakker på et slagteri i udkanten af Aarhus, inden han blev uddannet fra Danmarks Journalisthøjskole i 2001.

Derefter ansat som journalist på DR i Aarhus, hvor han blandt andet var med til at lave "Rene ord for pengene" og "SOS - Jeg har gjort det selv".

Blev i 2004 vært på det populære DR-program "Hammerslag", som han nåede at lave over 200 afsnit

af på små 10 år. Var desuden også vært på "Den store bagedykst" en enkelt sæson.

Skiftede i 2013 til TV2 for at blive vært på programmet "Størst", som han selv har været med til at udvikle. Arbejder lige nu på optagelserne til en ny sæson.

Er vært på en ny sæson af "Nybyggerne", der har premiere på TV2 onsdag den 15. februar.

Bor stadig i Ry. I dag med konen Trine og deres to børn, Marie og Caroline.

- Lagde du aldrig selv billet ind på jobbet som vært på "Hammerslag"?

- Nej, det kan jeg love dig for, at jeg ikke gjorde. Jeg havde altid drømt om at blive krigskorrespondent. Da jeg var i praktik som radiojournalist på DR, fik jeg et tilbud om at køre fra Danmark til Kosovo med en albansk flytning, efter serberne var blevet bombet ud. Jeg fulgte ham hele vejen ned til hans familie, som boede i et hus med skudhuller. Da jeg kom hjem igen, vidste jeg, at jeg ikke skulle være krigskorrespondent. Jeg græd i flere dage. Det var frygteligt. Jeg

vidste, jeg stadig ville være journalist, men det skulle være inden for livsstil og underholdning. Jeg ville gerne bidrage med noget andet.

Da far adopterede en vagabond

Peter Ingemann lå stadig i sin mors mave, da hans forældre og storesøster i 1972 flyttede ud på en firelænget lystgård ned til Gudenåen.

Selv om Ry kun lå et par kilometer væk,

Peter Ingemann havde et kompliceret forhold til sin far. Størstedelen af tiden var de bedste venner og delte alt med hinanden. I de mørke perioder gik faren på druk og kunne være en "satan", som tv-værten formulerer det.

I stedet kom han med de her enorme udsving. Han plejede at sige: "Ingen øl eller en hel kasse," fortæller Peter Ingemann.

- Jeg er lykkelig for, at han ikke drak konstant og var fuld hele tiden. Så havde jeg aldrig lært at se forskel på, hvordan man opfører sig rigtigt og forkert.

- *Hvad har det betydet for din egen måde at være far på?*

- At jeg kommer til tiden. Helst også lidt før. Jeg er fascistisk med tider. Min far kom aldrig til tiden. Han kom gerne to timer for sent og var stangstiv, når han skulle hente mig hos en legekammerat.

Farens alkoholmisbrug har også sat sig i ham. Ikke at han er afholdsmænd. Slet ikke. Peter Ingemann nyder gerne et godt glas vin eller en ordentlig bytur, så længe der går lang tid imellem dem. Hans døtre kommer bare aldrig til at se ham "i en 12-hestes brandert", som han siger.

Endelig er der det med at føle sig økonomisk tryk.

- Den ene dag var min far god for millioner. Den næste dag var han gået fallit. Som barn tænkte jeg meget på, om vi nu havde råd til at holde jul eller købe nyt tøj. Når der var kold vand i bruseren, var vi ikke i tvivl om, hvordan det stod til. Det skal min børn ikke opleve.

Fakiren og nuancerne

Inden bogen om Peter Ingemann, hans far og selvmordet udkom, forsøgte flere medier at skrive historien om familiedramaet. Men Peter Ingemann ville ikke stille op til interview. Det handlede om ejerskabet til bogen. Til hele historien. Om at sikre sig, at nuancerne kom med.

- *Hvorfor er det så vigtigt at få nuancerne med?*

- Alt andet er primitivt. Der er ingen, der kun er gode eller onde. Heller ikke min far. Vi er alt for hurtige til at putte hinanden i bås. Enten er vi skurke eller helte. Det oplever jeg også nogle gange selv, når folk skriver til mig efter et tv-program.

Peter Ingemann nævner Winston Churchill for at understrege sin pointe. Den tidligere premiereminister er en af hans store helte - også selv om han engang fik sagt, at inderne aldrig skulle have demokrati, og Gandhi i øvrigt var en barfodet fakir.

- Vi begår alle fejl. Vi skal lære at bruge dem. Fejl har betydet mere for min karriere end perfektion. Jeg har sagt "en hus" på tv mange gange, og da jeg ikke vidste, hvad en rødspætte hedder på engelsk, kaldte jeg det en "red spæt". Fejl gør os menneskelige.

- *Du arbejder i en branche, hvor meget bliver skåret fra. Hvad gør du for at få nuancerne med der?*

- Det er en fejl, hvis ikke nuancerne kommer med. Jeg kæmper for dem. Da jeg var med i "Stjerne på slottet", fik jeg programmet til gennemsyn, inden det blev sendt. Da jeg spurgte producenten, hvorfor de ikke havde givet den gas med alt det, jeg havde sagt, svarede de, at sådan var der aldrig nogen, der havde sagt til dem før. De plejede at skære klippene til, så deltagerne blev fremstillet så pæne og kloge som muligt. Det er et godt billede på, at vi i dag er alt for strømlinede.

Fortsat fra foregående side »

blev hans storesøster sendt på privatskole i Silkeborg - 25 kilometer væk - fordi den lokale skole dengang havde et dårligt ry. Samme beslutning blev taget for den unge Peter, da det blev hans tur.

Det var, som han siger, både et gode og et onde.

- Alle mine kammerater var i Silkeborg. Jeg blev aldrig en del af flokken i Ry, fordi jeg gik på en skole langt væk. Og når jeg skulle være sammen med mine kammerater, skulle der altid et større planlægningsarbejde til, fordi de boede så langt væk.

- *Hvad betød det for din barndom?*

- At jeg var ensom. Altså, jeg havde mine forældre og min storesøster. Vi spiste altid sammen og talte om alt. Også ting, som børn måske ikke skal være med til. Om min fars op- og nedture i forretningslivet, om parforholdets udfordringer. Den slags. På den måde blev jeg hurtigt voksen.

- Det meste af tiden gik jeg rundt og gravede huller med mig selv i det her smukke naturområde. Det var der, jeg blev sær. Det er mystisk, at jeg er blevet god til at kommunikere med mennesker, når jeg bare har gået rundt med mig selv og en skovl, siger Peter Ingemann - og slår et grin op.

- *Men hvordan er du så blevet ham den udadvendte, der er god til mennesker?*

- Både min mor og far var udadvendte mennesker. Hvor meget, der er arv og miljø, tør jeg ikke sige. Men hvis du spørger mine gamle klassekammerater, vil de nok sige, at jeg var ham den ekstraverte, klovn, den udadværende. Det var bare ikke altid, jeg havde mulighed for at dyrke det.

Selv om der kunne gå evigheder mellem, at Peter Ingemann havde legekammerater med hjemme, var der altid liv i barndoms-hjemmet. Døren stod åben for alle, der havde lyst til at kigge ind. Det sørgede hans far for.

- Min far var et af de mest fordomsfrie mennesker, jeg har mødt. I mit barndoms-hjem kom der sprittere, halvprostituerede, direktører, advokater og store bilsælgere fra Silkeborg. Han kunne et eller andet, som gjorde, at alle følte sig tilpas i samme rum. Engang adopterede han også en vagabond. Altså ikke juridisk. Men vi havde ham boende i flere år. Han holdt jul med os i Berlin, og han er også med på mit studenterbillede.

Det er sådan, Peter Ingemann bestræber sig på at møde nye mennesker. Uden fordomme. Ligegyldigt om det er på gaden i Ry eller ude i verden, når han er på optagelser. - Jeg bruger det, min far lærte mig: Du

skal møde alle mennesker på samme måde, ligegyldigt hvem de er. Om det så er en af Donald Trumps gode venner eller en fattig kineser.

Syv bajere og et klask i roven

Peter Ingemanns mor var hans faste klippe i barndommen. Den rolige, den kloge, den kærlige, den stabile. Faren - der gjorde sig som ejendomsmægler, entreprenør, forretningsmand, levemand, kvartalsdranker, og hvad han ellers kunne finde på - var den ustabile. Heldigvis kun i perioder.

Langt det meste af tiden, hvor han var ædru, var han sjov, selvironisk, nysgerrig,

vidende og altid klar på eventyr. De rejste sammen, delte venner, delte alt.

I hans værste perioder, hvor han gik til flasken, var han ikke til at være i nærheden af. Men det var Peter Ingemann alligevel.

- Vi havde et komplekst forhold. Han var ... jeg ved ikke, hvordan jeg skal sige det ... min bedste ven. Min fortrolige. Nogle gange også for fortrolige. Vi blev for meget venner. I en kort periode gik jeg på værtshus med min far. Jeg blev medmisbruger. Han var hæsliq at være sammen med i sine dårlige perioder, men jeg var det alligevel.

Det særlige far-son-forhold fulgte med over i Peter Ingemanns voksenliv. Det slut-

tede brat sankthansaften i 2002, da hans far valgte at tage sit eget liv med en revolver.

Noget, som Peter Ingemann tidligere har omtalt som en "barmhjertighedsgerning" i flere interviews. Og noget, som otte år senere blev til bogen "Ingemanns land - et familiedrama", der netop handler om Peter Ingemanns særlige forhold til faren, der aldrig fik en diagnose, men formentlig var stærkt mani-depressiv.

- Som barn drømte jeg om, at han bare skulle være en af dem, der drak syv bajere på det lokale værtshus hver dag efter arbejde, så han kunne nøjes med at komme lettere bedøvet hjem og give min mor et klask i roven.

Peter Ingemann har et særligt forhold til den østjyske stationsby Ry. Det var her, han voksede op, her, han i dag bor med sin familie, og her, han finder ro, når han er hjemme fra tv-optagelser. - Det vildeste, der sker her i byen, er når lokalbetjenten kan berette om et indbrud, hvor der er blevet stjålet to dåsebajere, fortæller den kendte tv-vært.

Fortsat fra foregående side »

Det er lige præcis derfor, at Peter Ingemann savner typer som multikunstneren Jens Jørgen Thorsen og politikeren Mogens Glistrup. Ikke at han var enige med dem.

Men:

- De gjorde noget godt for vores samfund: De fik os til at tænke over tingene, siger Peter Ingemann hen over pariserbøffen, mens han fingerer en lussing til samfundet i luften foran sig.

- Så er der måske nogen, der vil sige: "Jamen, Peter, er du ikke selv den største tøsedreng, når du er livsstilsvært?" Jeg kan bare sige, at jeg ikke vil være en god kunstner eller leder. Jeg har fundet mit felt, og jeg prøver at sprænge rammerne og være så provokerende, som man nu kan tillade sig at være i et livsstilsprogram klokken 20.

Mød Pattaya-Peter

På skærmen er han den velklædte, milde mand. Nogle af billedbladene har endda omtalt ham som svigermors drøm. Men i virkeligheden er han en jogginghobbit. I hvert fald når han har fri fra optagelserne og tøffer rundt i hjemmet i Ry. På en eller anden måde trækker det - som stort set alt andet i Peter Ingemanns liv - tråde tilbage til hans far.

- Jeg har kun taget pænt tøj på, fordi I kom, siger Peter Ingemann og kigger på fotografens kamera.

- Jeg går altid i joggingbukser, når jeg er hjemme. Folk tror, det er en gimmick, men det er det altså ikke. Når jeg er hjemme, ser jeg tv, går tur med hunden og er sammen med min familie. Det meste foregår inden for vores bøjehæk. Jeg er meget borgerlig, hvis det stadig hedder det.

Pattaya-Peter kalder han manden på dette billede fra Facebook. - Vi gør for lidt grin med os selv, synes Peter Ingemann. Privatfoto

- Min far kunne gå hjemme i to dage og lave suppe. Og så eksploderede han lige pludselig. Den der vildskab har jeg også. Nogle gange føler jeg mig som en på 15 år. Andre gange som en på 80. Det er fra det ene yderpunkt til det andet. Enten er jeg stokonservativ eller anarkistisk.

Vildskaben dukker indimellem op på Peter Ingemanns facebookside, som han bruger til at gøre reklame for sine programmer. Modsat mange andre elsker han at poste et meget lidt kønt billede af sig selv. Billedet, som han bruger igen og igen, er taget en nytårsaften for efterhånden mange år siden, hvor Peter Ingemann vejede 10 kilo mere, havde fladt og fedtet hår, dobbelthage og en lyserød skjorte fra den lokale genbrugsbutik

på. Pattaya-Peter kalder han sig selv på billedet.

- Vi gør for lidt grin med os selv. Det er igen det med at få nuancerne med. Det hele har det med at blive så selvhøjtideligt.

Peter Ingemanns datter forstår det bare ikke. Hun har flere gange spurgt, hvorfor han bruger lige præcis det billede. Ordvekslingen plejer at foregår nogenlunde sådan her:

Datter: Hvorfor lægger du det billede op?

Peter: Det er da meget passende ...

Datter: Synes du, det er pænt?

Peter: Nej, det er det da bestemt ikke.

Datter: Jamen, hvorfor lægger du det så op?

- Det er måske clashet mellem facebook-generationen og min generation. For mig handler det om at bruge humor til at komme ud med et budskab. Humor er det stærke våben til kommunikation. Eller til at sige farlige ting, som kan være svære at sige.

- Har du brugt humoren til at overleve de svære perioder i dit liv?

- Ja. Jeg brugte det meget over for min far. Også til at få gjort op med nogle ting. Jeg kaldte ham for togrøveren, efter han havde afsporet toget. Det var sagt i sjov, men budskabet var ikke til at tage fejl af. Vi vidste jo begge, at det ikke var godt, at han havde sat sit eget og 80 andre menneskers liv på spil.

De tre idioter i bronze

Peter Ingemann var 10 år, første gang hans far fortalte ham historien om Claus von Stauffenberg - en tysk oberst, der fik nok af nazismen og var en af hovedmændene bag det mislykkede bombeattentat mod Adolf Hitler den 20. juli 1944.

Som voksen fortalte han den selv videre. Igen og igen. Til sidst blev ejendomsæg-

terne fra "Hammerslag" trætte af at høre på historien. De samlede ind til et gavekort, så Peter Ingemann kunne få gjort noget ved det, han havde luftet tanken om: at få tatoveret "Stauffenberg" på armen.

I dag sidder tatoeringen på hans højre overarm sammen med et andet navn, Georg Elser, en tysk tømrer, der gennemførte et større attentatforsøg mod Hitler i 1939. Ikke ligefrem typiske tatoeringer. Nogen vil måske mene, at det er kontroversielt at have "Stauffenberg" foreviget på armen, da han kæmpede på nazisternes side under første del af Anden Verdenskrig, indtil han kom på andre tanker. Men det er Peter Ingemann ligeglad med.

- Man skal kende historien for at kunne gøre verden til et bedre sted. Hvad gjorde vi rigtigt? Hvad gjorde vi forkert? Det skal vi vide, før vi kan træffe de rigtige beslutninger.

Det er også derfor, Peter Ingemann har tre små bronzefigurer stående derhjemme af de tre største forbydere i verdenshistorien, som han kalder dem: Hitler, Stalin og Mao.

- De fleste dage griner jeg bare ad dem ... de tre idioter. Men det er også en god påmindelse om, hvor galt det kan gå, hvis ikke vi passer på.

- Du har et eller andet med, at det mørke skal frem i lyset ... Er der en rød tråd mellem din barndom og din interesse for verdenshistorien? Eller er det for søgt?

- Nej, det er da en smuk parallel. Vi skal ikke dyrke de dårlige minder, for så kan vi lige så godt hoppe i havnen. Men vi må ikke glemme dem. Vi skal lære af historien. Lige-gyldigt om det er den store verdenshistorie eller vores personlige historie.

Af **Andreas Leer Scharnberg**, anls@jfmедier.dk
Foto: **Robert Wengler**, rwe@jfmедier.dk